

دعاىى-
خواندنِ
كلام

ويتنس لى

LIVING STREAM MINISTRY
Anaheim, California • www.lsm.org

© 2017 Living Stream Ministry

با حفظ تمام حقوق، این مجموعه کار می‌تواند بطور رایگان چاپ و پخش شود ولی باید تمامی آن، من جمله این صفحه حق چاپ، بطور کامل چاپ شوند و نباید به هیچ وجهی تغییر داده شوند. Living Stream Ministry باید در هر تجدید چاپ بعنوان تنها دارنده حق چاپ ذکر گردد.

چاپ اول، ژانویه ۲۰۱۷

ترجمه از زبان انگلیسی

عنوان اصلی: *Pray-reading the Word*

© 1991 Living Stream Ministry

(*Farsi translation*)

ISBN 978-0-7363-4229-2

پخش در آلمان:

Lebensstrom e.V.

Graefestr. 71

10967 Berlin

Internet: www.lebensstrom.de

انتشار توسط:

Living Stream Ministry

2431 W. La Palma Ave., Anaheim, CA 92801 U.S.A.

P. O. Box 2121, Anaheim, CA 92814 U.S.A.

چاپ در انگلستان

17 18 19 20 / 7 6 5 4 3 2 1

دعایی-خواندنِ کلام

وقتی کودکی به دنیا می‌آید، مهمترین نیاز فوری او خوردن مقداری شیر جهت تغذیه است. بدون تغذیه، کودک نوزاد نه تنها از رشد مناسب محروم خواهد شد، بلکه بزودی ضعیف گشته و بالاخره خواهد مُرد. بعد از آن که ما نجات یافتیم و دوباره متولد شدیم، فوری‌ترین نیاز ما نیز این است که بیاموزیم چگونه از خداوند بعنوان شیر و غذای روحانی تغذیه کنیم. بدون این تغذیهٔ روحانی، ما هیچ راهی برای رشد مناسب نداشته، و در مدت کوتاهی از نظر روحانی خواهیم مُرد.

در چهار انجیل، خداوند عیسی خود را بعنوان ضیافتی برای خوردن و آشامیدن ما ارائه می‌کند. در یوحنا ۴ می‌گوید که او آب حیات برای نوشیدن ماست. در فصل ششم همین کتاب می‌گوید که او نان حیات برای خوردن ماست. سپس کلام خدا در اول قرن‌تین ۱۲ می‌گوید، «همه از یک روح نوشانیده شدیم.» ما او را می‌نوشیم، او را می‌خوریم، در نتیجه از او مسرت برده و او را بعنوان تغذیهٔ روحانی دریافت می‌کنیم. باید خداوند را ستایش کنیم که عیسی مسیح خود را بعنوان یک ضیافت به ما

ارائه کرده، تا تمام نیازهای ما را برآورده، و تأمین کننده ما باشد. ما همه می‌دانیم که نام او «من هستم» عظیم است، به معنی، من هستم، هرآنچه که مردم من نیاز دارند.

کلام خدا برای ما غذاست

در اول پطرس ۲: ۲-۳ عبارتی بسیار مهم داریم. «چون اطفال نوزاد، مشتاق شیر روحانی و بی‌غش [خالص] باشید تا از آن برای نجات نمو کنید؛ اگر فی‌الواقع چشیده‌اید که خداوند مهربان است.» این آیه‌ها برای ما اهمیت دارند، چون به وضوح به ما می‌گویند که چطور خداوند را بچشیم: بنوش «شیر بی‌غش [خالص] را.» اگر ما چشیدن مسیح را خواهانیم، باید شیر کلام را به درون خود بپذیریم. سپس ما برای رشد روحانی تغذیه خواهیم شد. ستایش بر خداوند، کتاب مقدس می‌گوید، چشیده‌اید! نمی‌گویند که ما این جنبه یا آن جنبه از خداوند را می‌دانیم، بلکه می‌گویند، ما خداوند را می‌چشیم. وقتی ما شیر کلام را می‌نوشیم، در حقیقت خداوند را می‌چشیم. بنابراین، راه چشیدن خداوند برای ما بسادگی، نوشیدن شیر کلام است. کلام نه تنها برای مطالعه و یادگیری ماست، بلکه حتی بیشتر، برای چشیدن ماست. راهی که خداوند با آن بدن خود [کلیسا] را تغذیه می‌کند، توسط

کلام اوست. اگر ما خواهان مسرت بردن و تغذیه شدن از خداوند هستیم، باید نزد کلام آمده، تا خداوند را بچشیم. لیکن مفهومی که بیشتر ما از کتاب مقدس داریم این است که مطالب آن نوعی تعلیم بوده و کتابی پُر از اصول عقاید است. پس به قصد درک و دانستن، به کلام خدا مراجعه می‌کنیم. در تمام زندگی مسیحی خود، ما چقدر از کلام را بعنوان غذا برای روحمان صرف کرده‌ایم؟ باید صادقانه پاسخ دهیم که بیشتر ما مقدار کمی از آن صرف کرده‌ایم. ما نباید به کتاب مقدس فقط برای یادگیری و درک کردن مراجعه کنیم. کتاب مقدس درخت دانش نیست؛ درخت حیات است! اگر ما کلام را بعنوان درخت دانش صرف کنیم، از کتاب مقدس استفاده اشتباه کرده‌ایم، زیرا دوم قرن‌تیان ۳: ۶ به ما می‌گوید که حرف می‌گُشد. ما هرگز نباید کتاب مقدس را بعنوان کتابی از حروف، بلکه بعنوان کتاب حیات استفاده کنیم.

همهٔ مسیحیان می‌دانند که کار کلام خدا، فاش ساختن خدا بر ماست. اگر چه این درست است، ولی کار اصلی کلام خدا این نیست. عملکرد اصلی کتاب مقدس، وارد کردن خدا به درون ما، بعنوان حیات و تغذیهٔ حیات است. کلام خدا تنها برای شناساندن دانش و عشق خدا نیست، بلکه برای وارد کردن خود خدا به درون ماست. هرگاه کتاب مقدس را می‌خوانیم، نباید صرفاً سعی در دانستن و درک آن کنیم، بلکه باید چیزی از ذات خدا را به درون خود

بپذیریم، درست همان‌گونه که غذا را مصرف می‌کنیم. سپس، همچون غذا، این ذات در درون وجود ما جذب خواهد شد.

اول تیموتاوس ۴: ۶ می‌گوید که ما «تربیت [تغذیه] یافته در کلام ایمان» هستیم. بی‌شک ما این آیه را بارها خوانده‌ایم، ولی آیا متوجه کلمه «تربیت [تغذیه]» شده‌ایم؟ ستایش خداوند را! مفهوم مورد نظر پولس رسول آن بود که کلام خدا، برای تغذیه فرزندان خدا، غذا است. ما هم باید چنین درکی راجع به کلام خدا داشته باشیم. ما نباید آن را تنها برای دانش، بلکه در تمام اوقات آن را بعنوان غذا برای تغذیه و تأمین خود، مورد نظر قرار دهیم.

اول تیموتاوس ۱: ۱۰ صحبت از چیزهایی می‌کند که «بر خلاف تعلیم صحیح [سالم]» هستند. ترجمه کینگ جیمز کلمه «صحیح» را به جای «سالم» استفاده کرده است. کلام خدا تنها اصولی صحیح برای ذهن نیست، بلکه اصولی سالم برای حیات است. این کلمه «سالم» در زبان یونانی مساوی با «بهداشت» در زبان انگلیسی است. بهداشت بسیار به سلامت مربوط است. ما باید چیزی فراتر از کلام صحیح داشته باشیم؛ باید کلام سالم داشته باشیم تا ما را تغذیه و تأمین کند.

کتاب مقدس حداقل دارای سه مثال از کسانی است که کلام خدا را خوردند. اولین ارمیا است، که گفت: «سخنان

تو یافت شد و آنها را خوردم...» (ارمیا ۱۵: ۱۶). خوردن چیزی، فقط دریافت کردن آن نیست، بلکه برای جذب کردن آن است. جذب کردن، دریافت کردن چیزی در درون شما، هضم کردن آن، و آن را قسمتی از خود ساختن است. مثال دوم از کسی که کلام خدا را خورد، در کتاب حزقیال گزارش شده، جایی که حزقیال نبی کلام خدا را خورد (۳: ۱-۳). سپس در مکاشفه ۱۰ می‌خوانیم که یوحنا ی رسول نیز کلام خدا را خورد.

ارمیا گفت: «کلام تو شادی و ابتهاج [وجد] دل من گردید» (ارمیا ۱۵: ۱۶). این یک نوع مسرت بردن است. کلام خدا، بعد از خورده شدن، موجب مسرت و همچنین وجد گردید. کلام خدا مسرت بخش است؛ بعد از مصرف شدن و جذب شدنش در درون وجودمان، در درون ما به مسرت و در ظاهر ما مبدل به وجد می‌گردد. داوود گفت: «کلام تو به مذاق من چه شیرین است و به دهانم از عسل شیرین‌تر» (مزامیر ۱۱۹: ۱۰۳). کلام، حقیقتاً مسرت بخش است؛ حتی شیرین‌تر و خوشایندتر از عسل در مذاق ما. از این آیه‌ها در می‌یابیم، که کلام خدا تنها برای آموختن نیست، بلکه بیشتر برای چشیدن، مسرت بردن و هضم کردن است. خداوند عیسی، حتی از کلام خدا بعنوان غذای روحانی صحبت کرد: «مکتوب است انسان نه محض نان زیست می‌کند، بلکه به هر کلمه‌ای که از دهان خدا صادر گردد» (متی ۴: ۴). هر کلامی که از دهان خدا صادر

گردد، غذای روحانی برای تغذیهٔ ماست. این غذایی است که ما باید با آن زندگی کنیم.

جوهر کلام خدا

ماهیت و جوهر کلام خدا چیست؟ جواب در دوم تیموتاوس ۳: ۱۶ یافت می‌شود: «تمامی کتب [نفس] خدا است....» ترجمه کینگ جیمز می‌گوید، «با وحی خدا داده شده،» ولی معنی آن در زبان اصلی نفس خدا است. تمام کتاب مقدس نفس خداست. ما می‌دانیم که خدا روح است (یوحنا ۴: ۲۴)؛ روح، جوهر و طبیعت خداست. خدا روح است (مثل میز که چوب است). چون کلام نفس خداست و خدا روح است، هر آنچه از خدا دمیده شود، باید روح باشد! پس جوهر و طبیعت کلام خدا، روح است و آن تنها یک تفکر، الهام، تعلیم یا عقیده نیست، بلکه روح است. روح همان جوهر کلام خداست. حال می‌بینیم که چرا خداوند عیسی به ما گفت که کلامی که او صحبت کرد، روح و حیات است (یوحنا ۶: ۶۳). یک الهام، فکر، یا تعلیم هرگز نمی‌تواند حیات باشد، ولی چون کلام خدا روح است، حیات می‌باشد. طبیعت این کتاب، ذات خود خداست. هرگاه با این کتاب سر و کار داریم، باید درک کنیم که خدا را لمس کرده‌ایم و توسط او رسیدگی می‌شویم!

دریافت کلام با دعا

بعد از دیدن این که کلام خدا همان ذات خود خدا بوده و برای مسرت روحانی و تغذیه ماست، حال باید راه مناسب مراجعه به کلام را ببینیم. آن راه کدام است؟ ما باید به آن کلامی را که در افسسیان ۶: ۱۷-۱۸ نگاشته شده بنگریم، «شمشیر روح را که کلام خداست بردارید.» روح است که کلام خداست. سپس آیه ۱۸ ادامه می‌دهد، «با دعا و التماس تمام.» پس این آیه‌ها در مجموع چنین است، «و شمشیر روح را که کلام خداست بردارید و با دعا و التماس تمام...» طبق این عبارت، از چه طریقی ما باید کلام خدا را دریافت کنیم؟ به تمامی دعا و التماس. این همان چیزی است که ما آن را دعایی-خواندن می‌نامیم! باز باید تکرار کنیم - کلام خدا باید تماماً به وسیله دعا دریافت شود.

چگونگی دعایی-خوانی

هنگام صبح و غروب، بسادگی کلام را برداشته و چند آیه را دعایی-خوانی کنید. هیچ نیازی نیست که ذهن خود را مشغول کنید و برای ادای اظهاراتی تحت فشار قرار دهید، فقط با همان کلماتی که می‌خوانید دعا کنید. در هر صفحه و در هر آیه، دعایی زنده وجود دارد. احتیاجی نیست وقتی دعایی-خوانی می‌کنید چشمان

خود را ببندید. همچنان که دعا می‌کنید، چشمانتان را بر روی کلام نگه دارید. در تمام شصت و شش بخش کتاب مقدس، نمی‌توانیم حتی یک آیه بیابیم که بگوید در هنگام دعا کردن ما باید چشمان خود را ببندیم، ولی آیه‌هایی هستند که به ما می‌گویند، عیسی چشمان خود را به سوی آسمان بلند کرد در حالیکه می‌گفت، «پدر...» (یوحنا ۱۷: ۱). او در حالیکه دعا می‌کرد، به سوی آسمان می‌نگریست. ما از طریق عقیدتی بحث نمی‌کنیم، ولی باید تشخیص دهیم که در هنگام دعایی-خوانی، نیازی به بستن چشمانمان وجود ندارد. برای ما بهتر است که ذهن خود را ببندیم! برای مثال، در دعایی-خوانی غلاطیان ۲: ۲۰ بسادگی به صفحهٔ چاپ شده بنگرید که می‌گوید، «با مسیح مصلوب شده‌ام.» سپس با چشمانتان بر روی کلام و در حال دعا از عمق وجود بگویید، «ستایش بر خداوند! من با مسیح مصلوب شده‌ام. هلولیاه! با مسیح مصلوب شده‌ام. آمین! من خداوند، من هستم که با مسیح مصلوب شده‌ام. هلولیاه! آمین! و بعد از این، آمین. بعد از این، آمین! من نیستم که زندگی می‌کنم. خداوند، من نیستم که زندگی می‌کنم. هلولیاه! آمین! بلکه مسیح در من زندگی می‌کند، و غیره.» سپس شاید شما به یوحنا ۱۰: ۱۰ مراجعه کرده و بخوانید، «من آمدم تا ایشان حیات یابند.» سپس در حالیکه چشمانتان هنوز بر روی کلام است می‌توانید دعا کنید، «من آمدم. آمین!

من آمدم. هلولویاه! من آمدم تا ایشان حیات یابند. ستایش
خداوند را، حیات یابند. هلولویاه! حیات. آمین! خداوند،
حیات.»

احتیاجی نیست تا جملاتی را انشا کنید یا دعایی خلق
کنید. فقط کلام را دعایی-بخوانید. کلمات کتاب مقدس را
درست همانطوری که خوانده می‌شوند، دعا کنید. نهایتاً
خواهید دید که تمام کتاب مقدس، کتاب دعاست! شما
می‌توانید هر صفحه‌ای از کتاب مقدس را باز کنید و با هر
قسمتی از کلام شروع به دعا کنید. کتاب مقدس همان
کتاب یکتاست، کتابی مقدس. هر کلامی که از دهان خدا
خارج می‌شود با چیزهای دیگر متفاوت است، حتی از
بهترین چیزهایی که در دنیا وجود دارد. دنیا فقط کلمات
انسانی را دارد، ولی کتاب مقدس، کلام خدا را دارد! هر
کلمه در این کتاب، کلام خدا است. اگر چه ممکن است
شما عبارت بخصوصی را درک نکنید، لیکن در طول دعایی-
خواندن کماکان تغذیه می‌شوید، زیرا حقیقتاً چیزی از خدا
در کلام او وجود دارد؛ کلام خدا همان نَفَس اوست. هیچ
نیازی به توضیح و تفسیر کلام وجود ندارد؛ بسادگی با
خواندن کلام دعا کنید. مطالعه، تحقیق، درک، و یادگیری
کلام را فراموش کنید. شما باید کلام را دعایی-بخوانید.
سپس در نهایت، شما واقعاً آن را درک خواهید کرد. اگر
شما این کار را تمرین کنید، چیزی بسیار مُغذّی و مقوّی در

درون خود دریافت خواهید کرد که شما را قوی ساخته و در هر زمانی به شما حیات خواهد داد.

شاید شما با تمام کتاب رومیان آشنایی کامل داشته باشید. ولی حتی امروز، شما هنوز نیاز دارید که یک یا دو آیه آن را دعایی-بخوانید. اگرچه ممکن است ما همه چیز را در مورد غذا بدانیم، ولی باز هم باید هر روز مقداری غذا صرف کنیم. صرف نظر از هر آنچه از آن می‌دانیم، هنوز باید آن را بخوریم! دانستن، یک چیز است، و خوردن، چیزی دیگر. چند بار انجیل یوحنا را خوانده‌اید؟ شاید آن را بیش از پنجاه بار خوانده باشید. ولی چقدر از این کتاب، بعنوان تغذیه و مسرت به درون شما آورده شده. دانستن، درک کردن، و حفظ کردن انجیل یوحنا یک چیز است، ولی لقمه به لقمه خوردن و به درون آوردن آن و لذت بردن از آن، چیز دیگری است. ممکن است شما سالها مسیحی بوده باشید، ولی صرف نظر از اینکه چند بار این کتاب را خوانده باشید، هنوز هم نه تنها باید آن را بخوانید، بلکه باید آن را دعایی-خوانی کنید! باید آن را بخورید، از آن بهره‌مند شوید، و روز به روز از آن مسرت برید.

دعایی-خوانی با دیگران

برای تغذیه و مسرت بیشتر و دعایی-خوانی کلام به طریقی مناسب و شایسته، ما نیاز به بدن، یعنی کلیسا

داریم. ممکن است از دعایی-خواندن انفرادی لذت ببریم، ولی اگر با گروهی از دیگر مسیحیان آن را تمرین کنیم، در آسمانها خواهیم بود! توضیحش آن است که غذا برای تمام بدن است، نه فقط برای یک عضو. ما غذا را تنها برای بازوی خود نمی‌خوریم؛ همینطور نباید فکر کنیم که دست قادر است تنها و با خودش غذا بخورد. نه، بلکه غذا باید توسط بدن صرف شود، و غذا برای بدن است. در اصل، غذا برای بدن است، نه فقط برای اعضا. بنابراین، بهترین روش دعایی-خواندن با دیگر اعضای بدن است. شما با دعایی-خوانی انفرادی بهره‌مند می‌شوید، ولی وقتی با دیگر برادران و خواهران گردهم آید، تفاوت را خواهید دید.

وقتی ما با برادران و خواهران برای دعایی-خوانی جمع می‌شویم، چهار کلمه را باید به یاد داشته باشیم: سریع، کوتاه، واقعی و تازه. اول آنکه ما باید سریع و بدون تأمل دعا کنیم. وقتی ما سریع دعا کنیم، هیچ وقتی برای استفاده از اندیشه و تفکر خود نداریم. دیگر آنکه دعاهای ما باید کوتاه باشد، زیرا دعاهای بلند، محتاج قدری انشا بافی است. ما باید انشا بافی دعاهای بلند را فراموش کنیم و فقط عبارت یا جمله‌ای آدا کنیم. سریع و کوتاه دعا کنید. همچنین باید صادق و واقعی بوده و تظاهر نکنیم. چیزی واقعی بگویید. در آخر، دعای ما باید تازه باشد، نه کهنه. بهترین راه برای تازه بودن آن است که با کلمات خود دعا نکنیم، بلکه با کلام کتاب مقدس دعا

کنیم. هر قسمت و هر خط از این کتاب می‌تواند بعنوان دعا استفاده شود، و آن دعایی پُر از طراوت خواهد بود! به هزاران نفر ثابت شده که این طریق صحیح مراجعه به کلام خدا بوده و زندگی آنان را متحول ساخته است. ممکن است در ابتدا این کار ناشیانه به نظر برسد، ولی با تمرین و صداقت قلبی، شما روح زنده را لمس خواهید کرد. اگر این کار را هم شخصاً و هم جمعاً تمرین کنید، قادر خواهید بود به آنچه از طریق دعایی-خوانی کلام و از غنای مسیح به شما افزون شده، شهادت دهید. شما برکات و رشد در حیات روحانی خود را خواهید دید، و تغییر عظیمی در شما حاصل خواهد شد. توسط لمس کلام از این طریق برای کسب مسرت مسیح و تغذیه شدن از او، شما شخصی در حال رشد به سوی بلوغ روحانی خواهید بود، پُر از حیات و اشباع شده از این وجود زنده.